

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

ΑΡΙΘΜ. 8. — Ἀπρίλιος 1842. — ΤΟΜ. Α΄.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 195 Ἀριθ. 7.)

Ἐπισημότεραι τῶν μετὰ τὴν Χριστιανικὴν χρονολογίαν ἀναφερομένων ἐπιγραφῶν εἶναι αἱ ἀκόλουθοι.

1. Ἡ λαλουμένη Νι μάρμαρον τοῦ Κελβέρτου, εὑρεθεῖσα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα. Εἶναι δὲ τὸ μάρμαρον τοῦτο δύο καὶ ἡμίσεος ποδὶ τὸ μήκος, καὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος τὸ πλάτος. Ἡ δ' ἐπιγραφὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος Τιβερίου, καὶ περιέχει κατάλογον τῶν ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ Δρούσου (ἀπ. Χρ. 15), ἀρχόντων, ἦτοι τοῦ ἐπωνύμου, τοῦ βασιλέως, τοῦ πολεμάρχου, τῶν θεσμοθετῶν, τῶν κηρύκων κτλ.

2. Ἡ περὶ τῶν τῆς Γαλατίας θεαμάτων ἐπιγραφὴ, εὑρεθεῖσα παρὰ τοῦ Τουρνεφορτίου εἰς τὴν Ἀγκυραν (τῆς Γαλατίας). Ἀνήκει δὲ καὶ αὕτη εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Τιβερίου, καὶ ἀναφέρει τοὺς γενομένους κατὰ ἐν ἔτος ἀγῶνας εἰς τὴν Γαλατίαν. Τὸ πρῶτον δὲ μέρος αὐτῆς, ὅπερ ἐμπεριεῖχε πιθανῶς τὴν χρονολογίαν καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶναι δυσανάγνωστον.

3 Αἱ εἰς τιμὴν τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων Αἰγύπτιαι Ἐπιγραφαί, ἀξιολογώτεραι τῶν ὁποίων εἶναι αἱ. Ἡ ἐπι τοῦ προνάου τοῦ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἰσιδος εἰς Τεντυρίδα, πλησίον τῆς νεωτέρας Δενδερᾶ, εἰς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου, ὡς μεθερ-

μηνεύεται παρά τοῦ Λετρόννου β'. Ἡ ἐπὶ ναοῦ τινὸς τῆς Ἀφροδίτης εἰς Τεντυρίδα ὁμοίως, εἰς τιμὴν τοῦ Τιβαρίου. γ'. Ἡ εἰς τιμὴν τοῦ Νέρωνος, εὐρεθεῖσα πλησίον τῶν Πυραμίδων. δ'. Αἱ εἰς τιμὴν τοῦ Τραϊανοῦ, ἡ μία μὲν ἐπίτινος προνάου εἰς τὴν Πανόπολιν, καὶ ἡ ἄλλη εἰς θύραν τινὰ τοῦ ναοῦ τῆς Ἴσιδος καὶ τοῦ Σεράπιδος, εἰς τὴν μεγάλην Ὀάσιδα. ε'. Ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς περιφύμου στήλης καλουμένης ἡ στήλη τοῦ Πομπηίου, ἣτις καὶ ὑποθέτεται παρά τινων ὅτι ἔγινε πρὸς τιμὴν τοῦ αυτοκράτορος Διοκλητιανοῦ.

4. Αἱ ἐπὶ τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρώδου Ἀττικοῦ ἐπιγραφαί. Αἱ δύο αὗται στήλαι κατεσκευασμένοι ἐκ πρασίνου μαρμάρου (παρά τῶν ἀρχαίων μάρμαρον τῆς Καρύστου καλουμένου), εὐρέθησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἰστ'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν Ἀπίαν ὁδόν, 3 μίλ. μακρὰν τῆς Ῥώμης, πλησίον τοῦ καλουμένου Τριόπιον. Μετεκομίσθησαν δὲ εἰς τὸν κήπον τοῦ Φαρνεσίου, ἐξ οὗ καὶ Φαρνέσιαι στήλαι προσεκλήθησαν. Εἰς τὴν μίαν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἀφιεροῦται μέρος γῆς εἰς τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφόνην, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ἀναφέρεται ὅτι ἡ γῆ αὕτη ἦτον ἰδιοκτησία τῆς Ἀννίας Ρεγίλλας γυναικὸς τοῦ Ἡρώδου. Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν, γεγραμμένη κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον τῶν Ἀθηναίων, ἐπέφερε πολλὰς ἀμφοιβητήσεις. Ἀνήκουσι δὲ αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μάρκου Αυρηλίου Ἀντωνίνου. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι δύο ἐπιγραφαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὸν Ἡρώδην, γεγραμμέναι ἐπὶ Πεντελικῷ μαρμάρου· καὶ ἡ μὲν ἐξ αὐτῶν, συγκεκριμένη ἐκ τριάκοντα ἐννία ἑξαμίτρων εἰς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Νεμέσεως, εὐρέθη τὸ 1607 εἰς τὴν Ἀπίαν ὁδόν, ἡ δὲ ἑτέρα, εὐρέθη ὀλίγα τινὰ ἔτη ἀκολούθως εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ ἔγινε πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἀρετῶν τῆς Ρεγίλλας, συγκεκριμένη ἐκ πεντήκοντα ἐννία στίχων. — Εὐρίσκονται δὲ τὰ νῦν αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται εἰς τὸ ἐν Παρισίοις βασιλικὸν Μουσεῖον.

5. Αἱ Νουβίαι Ἐπιγραφαί, εἰς τὰς ὁποίας

κυρίως ἀνάγονται αἰ τῆς Ἀδουλίδος, τοῦ Ἀξουμέ καὶ τοῦ Σιλκῶ. Εἶναι δὲ περίεργοι ὡς δεικνύουσαι τὴν μεταξύ τῶν Ἑλληνο—Χριστιανῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως σχέσιν, καὶ τῆς Ἀβυσσινίας καὶ Νουβίας κατὰ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ἑκατονταετηρίδα.

Σημ. Α'. Αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς Ἀδουλίδος (ἄλλως τὸ ἀνάμνημα τῆς Ἀδουλίδος) περιεγραφήσαν τὸ πρῶτον παρὰ τοῦ Γεωγράφου Κοσμᾶ. Καὶ ἡ μία μὲν ἐξ αὐτῶν ἦτον ἐπὶ τινοῦ θρόνου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἡ δ' ἑτέρα ἐπὶ λίθου βασανίτου, κειμένου πλησίον τοῦ θρόνου. Ἡ δευτέρα ἀναφέρεται εἰς τὰς κατακτήσεις Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, ἀλλ' ὁ Κοσμᾶς ὑπέθεσεν ὅτι καὶ αἱ δύο ἀναφέρονται εἰς τὸν αὐτὸν βασιλέα. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ Ἀξουμέ, ἢ τὸ ἀνάμνημα τοῦ Ἀξουμέ, εὐρεθεῖσα εἰς τὰ εἱρεῖπια τοῦ Ἀξουμέ παρὰ τοῦ Σάλτ, ἀναφέρει τὰς νίκας τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως Αἰζανά, καὶ δεικνύει τὴν μεταξύ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀβυσσινίας σχέσιν, κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα. Ἡ ἐπιγραφή τοῦ Σιλκῶ εὐρέθη εἰς ναὸν τινα εἰς τὴν ἀνω Αἰθιοπίαν, καὶ εἶναι πρὸς τιμὴν τῶν νικῶν τοῦ Σιλκῶ, βασιλέως τῆς Νουβίας καὶ Αἰθιοπίας. Εἶναι δὲ ἀρκετὰ ἐκτεταμένη ἐπιγραφή, καὶ περίεργος κατὰ τι ὡς ἀναφέρει τὴν εἰσαξίν τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας.

Σημ. Β'. Εἰς τὴν Μιλησίαν ἐπιγραφὴν ἀντὶ Διδυμαίου πρέπει νὰ ἦναι Διδυμέως, καὶ ἄλλος ναὸς δὲν φαίνεται πλησίον τῆς Μιλήτου, εἰμὴ ὁ ἐν Βραγχίδαϊς, περὶ οὗ καὶ ὁ Στράβων λέγει "Μετὰ δὲ τὸ Ποσίδειον τὸ Μιλησίον ἐξῆς ἐστὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Διδυμέως Ἀπόλλωνος, τὸ ἐν Βραγχίδαϊς, ἀναβάντι ὅσον ὀκτωκαίδεκα σταδίους κτλ." Εἰς δὲ τὴν ἐπιγραφὴν τῶν μαρμάρων τῆς Κυζίκου ἀντὶ Κῶ, πρέπει νὰ ἦναι Κίου.

Ἔπεται Συνέχεια.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄρθρ. στ'.

ΟΙ ΜΑΓΟΤΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ.

Τὸ πρόσωπον τῶν Μαγόντων ὁμοιάζει κατὰ τι τὸ τοκυνὸς, καὶ αἱ παρειαὶ αὐτῶν ἔχουσιν εἶδος τι κόλπων, ἐνθα συνήθως κρύπτουσι τὸ περισσεῦον τῆς τροφῆς. Τὸ ὄψος αὐτῶν (ὅταν ἦναι ἔρθιοι) εἶναι μεταξύ τριῶν καὶ τεσσάρων ποδῶν· τὸ δὲ χρῶμα τῆς μὲν ῥάχεως εἶναι μελάγχρονον κλίνον εἰς τὸ πρασινωπὸν, τῆς δὲ κοιλίας ὠχρὸν. Γρέφονται δὲ οἱ Μαγῶτοι μὲ φυτό καὶ καρ-